

איתרות ומגיד ממעורבות

בית מדרשו של המגיד

סיכום ותמצות דברי תורתו של המגיד

התענוג שמתענגים הקב"ה וישראל כשהולכים בדרך הישרה

במאמר זה את מעלתה המיוחדת של התענוג המתעורר ביום הכיפורים, שבו דבוק האדם בתענוג העליון, היינו שמתענג כביכול באותו תענוג שהקב"ה מתענג בו, שדרגה זו היא יחוד נפלא, כי תענוגו יתברך הוא עצמו אורו ושפעו, והיחוד עם תענוגו יתברך הוא יחוד רוחני נפלא, ובתחילה מבאר רבינו בהרחבה את שלושת הדרגות שבהם נמשך תענוג הקב"ה לישראל, ושאותם ממשיך הקב"ה במשל הבן ההולך בדרך, שהיא המשכת התענוג:

הראשון שהקב"ה מתענג במה שאיש ישראל הולך בדרך ישרה, וההגדרת של דרך ישרה היא שהיא מחברת ומוליכה את ההולך בה אל המקור והשורש שלו, נמצא שהוא ב'ישר' - שמכוון כנגד השורש שלו, ואז נמשכת לו חיות דרך זאת שהוא מחובר בה אל השורש שהוא הקב"ה, והוא ממשיך כביכול להקב"ה מכח הליכתו זאת תענוג שהם השעשועים של הקב"ה שמשתעשע בבנו שהולך בדרכי החכמה.

ואמנם באופן זה הצדיק עצמו אינו יודע גודל השעשועים של יתרון האור מן החושך כי לא טעם טעם החושך, ובזה מצד אחד התענוג של הצדיק ושל הקב"ה הוא ממיין אחד, כי הוא תענוג האמת שהיא החכמה שנמשכת לעולם שזו היא שעשועי הקב"ה והיא הממשיכה חיות לצדיק, אלא שמכל מקום תענוג הצדיק הוא רק המשכה ותולדה מתענוג הקב"ה שמקבל חיות מה'מוחיך' שהקב"ה משפיע אליו, אבל הוא עצמו בבחינת מקבל מתענוג זה ואינו נכלל בתענוג זה.

השני הוא להיפך, שהאדם אינו הולך בדרך ישרה, ומתענג מעט מאותו דרך שהולך בה כי חושב שהוא הולך בדרך ישרה, וזהו תענוג שאינו של אמת, ואז בוודאי אין שום חיבור בין תענוג הקב"ה לתענוג האדם.

והשלישי שהוא התענוג הגדול מכולם, הוא האדם שהלך בדרך לא ישרה, ואין הכוונה לרשע שפרק מעליו עול מלכות שמים, אלא לאדם שרצה ללכת בדרך ישרה רק שתעה בדרך, ואחר כך בחר בטוב לאחר שכבר טעם דרך הדרך המרה מים המאריים תענוג של שטות, וכשחוזר ומתענג בתענוג של קרבת אלוקים אזי גדול התענוג הזה מאוד כיתרון האור מן החושך, שמתענג על כך שאינו הולך בדרך לא ישרה שכבר הלך בה, ובזה כביכול שווה ידיעתו לידיעת הקב"ה כי מעצמו מכיר הוא גודל התענוג של הדרך אשר הולך בה ואז הוא עובד את ה' בהתלהבות גדולה.

וזהו תענוג המתעורר היום הכיפורים, שאז כל ישראל שבים אל הקב"ה, וכל אחד הולך בדרך אמת יותר מהדרך שהלך בה עד היום, ומברר דרכיו הרשע מן הרע אל הטוב והצדיק מן הטוב אל הטוב ממנו באופן שהדרך הטובה יותר מבוררת אצלו מן הדרך אשר לא היתה מבוררת לגמרי בטוב גמור בערך הדרך הטובה אשר הוא הולך בה היום.

ותלמידו של רבינו ה"אורח לחיים", ביאר את דבריו הק', שרבינו מיירי בעושה תשובה מאהבה, שאז הוא זוכה להגיע לתענוג אחד עם השורש, ואע"פ שתחילת התגלות התענוג הוא ביום הכיפורים, שאז מתענגים ישראל במה שהולכים בדרך הישרה, אמנם עיקר זמנה של תשובה מאהבה הוא בחג הסוכות.

והתגלות תענוג זה הנקרא סוכה מתחיל להתגדל מיום הכיפורים והלאה שכל יום מקבלים ישראל עוד ארה מאותו תענוג נפלא שזכו לידבק בו ביום הכיפורים, שמגיעים אל עולם הבינה שהוא עולם התענוג שהקב"ה מתענג בישראל, ובכל יום מהימים בין יום הכיפורים לסוכות משיגים בחינה נוספת מעולם התענוג הזה והוא נשלם ביום ראשון דסוכות בבחינת "אור פנימי" שהוא הדעת המושג שבחורים בטוב מרע, ומיום ראשון של יום הכיפורים מתגדל התענוג הזה יותר בבחינת "אור מקיף", שהוא התענוג של הקב"ה בכך שבני ישראל מתענגים במה שהולכים בדרך הישרה, ולכן יום הראשון של חג הסוכות הוא יום טוב כיון שנשלם תענוג הבינה להכנס בישראל ומתחיל אז להכנס אור המקיף שהוא בחינת הסוכה.

מגיד מראשית

תורתו של המגיד ויע"א לפרשת השבוע

ביום ההוא אקים את סכת דוד הנופלת (עמוס ט יא). הנה מלת 'את' מיתרת, מה באה לרבות משמעות לשון 'את' בא להוסיף איזה דבר, דאם לא כן היה לו לומר "אקים סוכת דוד הנופלת".

הנה נקדים משל, אחד הלך לדרך, ונאבד ממנו הדרך שהוא רצה, והלך בדרך אחר, והיה סבור שהוא הדרך הישר, ואחר כך גודע לו שהוא תועה מדרך הישרה, ובקש ומצא אותה, והגיע אל מחוז חפצו, שיש לו תענוג מעצם הדרך הישרה שהולך בה, ומכיר ויודע גודל מעלתה מכח הדרך לא ישרה שהלך בה עד עכשיו, כיתרון האור מן החושך.

והנה האב הרואה את בנו הולך בדרך הישר יש לו תענוג מן הדרך עצמה, הגם שהבן לא תעה מעולם, ואז אין להבן תענוג שהתענוג בא מיתרון הכרת האור על החושך זהו מחמת שהבן הולך לפי תמו ואינו יודע אם יש דרך עקלתון לתעות בה. אבל האב הרואה אותו וכמה בני אדם תעו בו, ובנו לא היה כאחד מהם אזי יש לו תענוג גדול ונמצא שמה שמשפיע האב לבנו הוא בדרך תולדה, שהאב הוא המשפיע והבן הוא המקבל ממנו החיות, אבל אינו מחובר בעצמו אל התענוג עצמו.

ואם הבן הלך גם כן בדרך עקלתון מתחלה, ואחר כך מצא הדרך הישר, שכבר יש לו תענוג מהדרך עצמה, אזי נתוספה גם לאב תענוג גדול יותר מבחלוקה הראשונה, שהאב מתענג במה שבנו מתענג בתענוג שבדרגה הראשונה שיש לאב על עצם הליכת בנו בדרך הישרה, הוא מתענג בתענוג יותר גדול, שניתוסף על התענוג הראשון גם תענוג נוסף שמתענג בתענוג שיש לבנו על מה שהולך בדרך הישרה, וכיון שמתחברים שני התענוגים של האב והבן ממילא מתגדל תענוג האב בעצם ההתחברות שהם מתחברים בתענוג אחד, שהוא מתענג גם ממה שבנו מתענג, שאין בחלוקה השניה, יש תענוג בדרגה שלישית שמתענגים על היחוד שמתחדים זה עם זה בתענוג אחד, והנה בחלוקה השניה תענוג האב והבן א' הוא שהוא מדרך עצמה ששניהם מתענגים מעצם הבחירה שהבן ידע לבחור בטוב, מה שאין כן בחלוקה הראשונה שתענוג האב מהדרך עצמה מה שאין כן הבן וכו' ואז נמצא שאע"פ שהאב מתענג בתענוג בנו, אין בזה תענוג היחוד שמתחברים תענוג האב והבן, ונמצא שתענוג הזה

השלישי של התחברות תענוג האב ותענוג הבן יש רק בחלוקה השניה, וזו מעלה שניה שיש לחלוקה השניה על פני החלוקה הראשונה.

וְזֶהוּ שְׂאֵמְרֵנוּ לְמַעַלָּה כִּי בְיוֹם הַכְּפוּרִים הָעוֹנוֹת נִמְתְּקוּ בְּשִׂרְשָׁם, וְלִהְבִּין מֵהוּ הַשּׁוֹרֵשׁ זֶה שֶׁל הָעוֹנוֹת שֶׁמִּמֶּנּוּ נִוּלַד תְּעוּגוֹ, כִּי נִוּדַע שֶׁהֵם עוֹלָמוֹת עַד אֵין מִסְפֵּר, וְאֵילוּ אֶלֶף שָׁנִים יַחֲיֶה לֹא יִגְיעַ עַדְיוֹ לְמַחוּז חֶפְצוֹ ואם כן לא שייך תענוג בהשגת הדעת עצמה, כי לעולם אינו מגיע למחוז חפצה, ותמיד המשיג חכמה הוא כאפס ואין בעיניו וכחושך הוא לו כנגד גדול האור הנמשך מוחי החיים, וכל התענוג של השם יתברך ברוך הוא, הוא במה שהולך האדם בדרך הישר כי בדרך הישרה כלולים כל העולמות, ומה שמשיג יותר אינו נפקא מינה כיון שבלאו הכי אין קץ למה שיכול להשיג עוד יותר ולא שייך בזה תענוג, שהרי התענוג שייך רק בשלימות שמגיע אליה, ולא שייך שלימות בהשגת האדם, ממילא התענוג הוא רק במה שהולך בדרך הישרה. הנה כשהולך בתמו שהוא צדיק מתחלה ועד סוף אזי אין לבו תענוג כל כך מהדרך, אלא הקדוש ברוך הוא שהוא אב שדרכו להתענוג בתענוג חכמת בנו, יש לו תענוג כפיכחול מהדרך עצמה, שהבנים הולכים בדרך הטוב, בין מהצדיק שלא עקם את הדרך, בין מהבעל תשובה, נמצא שהתענוג מעצם הליכת הצדיק בדרך ישרה אין בה חילוק אם ההולך בדרך ישרה מבין בעצמו גדול התענוג שבדרך הישרה על פני דרך החטא, אבל הבעל תשובה בא לתענוג גדול יותר מהצדיק, כי כשהבעל תשובה עושה תשובה נכונה, אזי הגיע לתענוג של הקדוש ברוך הוא מהדרך עצמה, כנזכר לעיל במשל, וזהו תענוג גדול שמתחבר עם תענוגו של הקב"ה, וזהו מה שאיתא שהעונות נמתקים בשירשם, דהינו שמגיעים בהם על ידיהם אל תענוג אחד עם השירש כפיכחול ושורש הכל הוא הקב"ה, וזה עצמו שורש התענוג שבעוונות שהוא התשובה הגנוזה בהם.

וְנוּדַע מֵה שֶׁדָּרְשׁוּ הַדְּרָדְקִי (שבת קד.) אֶלֶף בֵּינָה גְמוּל דְּלִים, אִם כֵּן לְפִי זֶה הֵב' וְהֵד' הֵם נִוּקְבִין, שֶׁהֵב' הִיא מְקַבֶּלֶת מִן הָאֶלֶף, שֶׁהוּא אֶלֶף לְשׁוֹן לְמוֹד, וְהוּא הַתְּעוּגוֹ הָרֵאשׁוֹן שֶׁמִּתְעַנֵּג הַקַּב"ה מִמֶּה שֶׁהַצְדִּיק אוֹ הַבַּעַל תְּשׁוּבָה הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא הַלִּימוּד שְׁבַה כְּלוּלִים כֹּל הָעוֹלָמוֹת, וְכִשְׁהוּא לִוְמֵד הוּא מְבִין וְזֶהוּ הַדְּרָךְ הַיִּשְׂרָאֵל מֵה שְׁלוּמֵד תְּמִיד הֵינּוּ שֶׁמִּתְדַבֵּק בְּדֶרֶךְ הַחֲכָמָה שֶׁהִיא הַשְּׂגָת אֲלוֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי הַתּוֹרָה, עַל דֶּרֶךְ (מגילה ו'): יִגְעִתִי וּמִצְאֵתִי תֵּאֱמִין, נִמְצָא שֶׁהַהֲכָנָה הִיא מְקַבֶּלֶת מִן הַלְמוּד וְהִיא נִוּקְבָא אֶל הַלְמוּד, וְהֵד' הִיא נִוּקְבָא אֶל הֵב', שֶׁהַדְּלֵת מְקַבֶּל מִן ג'.

וְהֵנָּה בְּמִשְׁל הַנֶּ"ל, כִּשְׁהִיָּה הַבֵּן תּוֹעֵה מִן הַדְּרָךְ הַשְּׂכָל, שְׁאִינוֹ הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ הַנִּכּוֹנָה

שהיא מתדבקת בחכמה שנמשכת על ידי התורה, לא היה חסר תענוג, כי היה מתענג בזו הדרך, בחשבון שהיא הדרך הישרה, אף בעת שהוא חסר לאב תענוג גדול, שיודע בתעות בנו שתועה בדרך, לכן זאת הדרך רחוקה מהיחוד לגמרי, שאין תענוג האב ותענוג הבן מחוברים יחד, שאין האב מתענג כלל כשבנו תועה בדרך.

וְהַנְּמִשָּׁל מוֹכֵן, שְׂאֵם יִשְׂרָאֵל חֵס וְשְׁלוֹם הֵם בְּחִינַת דְּלִית שֶׁהֵם דְּלִים וְעֵנִיִּים, אֵינָן חֲסִירִים תְּעוּגוֹ קֶצֶת שֶׁמִּכֵּל מְקוֹם יֵשׁ לָהֶם מַעֲט תְּעוּגוֹ, בְּחֻשְׁבָּם שֶׁזֶה הַדְּרָךְ הַיִּשְׂרָאֵל כִּיוֵן שֶׁמִּכֵּל מְקוֹם דַּעַתָּם לְהַדְּבֵק בְּבוֹרָא אַע"פ שֶׁאֵין זֶה דֶּרֶךְ הַיִּשְׂרָאֵל, עַל דֶּרֶךְ בְּכָל מְקוֹם שֶׁגָּלוּ יִשְׂרָאֵל שִׁכְנָה עִמָּהֶם שֶׁהָאָדָם שְׂרוּצָה לִידְבֵּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ אַע"פ שֶׁאֵינוֹ הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ הַיִּשְׂרָאֵל מִכֵּל מְקוֹם הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה עִימוֹ, אֲבָל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּפִיכּוֹל אֵינוֹ בְּתְעוּגוֹ עִמָּהֶם וְדו"ק. וְנוּדַע כִּי תְעוּגוֹ הִיא נִוּקְבָא שְׁלֵא יְכוֹל לְהִיּוֹת בְּלֹא דְבַר שֶׁקָּדְמוֹ לְכֹל תְּעוּגוֹ מוֹכֵרַח לְהִיּוֹת דְּבַר הַגּוֹרָם אֶת הַתְּעוּגוֹ וּמִמְשִׁיכּוֹ, וְלִמְשָׁל אִם הוּא חֲכָם וְיֵשׁ לוֹ תְעוּגוֹ מִחֲכָמָתוֹ, נִמְצָא הַתְּעוּגוֹ מְקַבֵּל מִהַחֲכָמָה. נִמְצָא שֶׁהַתְּעוּגוֹ הוּא נִוּקְבָא אֶל הַחֲכָמָה.

וְנִחְזַר לְעֵינֵינוּ, כִּשְׁיִשְׂרָאֵל עוֹשִׂין רְצוֹנוֹ שֶׁל מְקוֹם מוֹסִיפִין תְּעוּגוֹ לְמַעַלָּה, מֵה שְׁאֵין כֵּן לְהַפֵּךְ ח"ו, הַגֵּם שֶׁהֵם בְּעַצְמָם אֵינָם חֲסִירִים תְּעוּגוֹ כְּנ"ל. וְזֶהוּ נִשְׁבַּע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֵא יִכְנַס בִּירוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעַלָּה עַד שֶׁיִּכְנַסוּ יִשְׂרָאֵל בִּירוּשָׁלַיִם שֶׁל מִטָּה (זוהר ואתחנן רסב); ירושלים הוא התענוג, ולא נכנס הקב"ה ירושלים של מעלה שהיא הבינה, עד שיתענגו ישראל בירושלים של מטה שהיא תענוג האמיתי שמתענגים ישראל באור ה' שנמשך לעולם, וזהו המשכת תענוג הבינה אל המלכות על ידי הדבקות במידותיו יתברך הנקרא זעיר אנפין, ודו"ק. והינו שאין לו תענוג כפיכחול מה שראוי לאב מהבן ותענוג זה הוא הנקרא ירושלים של מעלה, כמו שכתוב (משלי טו כ) 'בן חכם ישמח אב' שמכאן לומדים שהקב"ה שהוא האב, שש ושמש כשבניו הולך בדרך ישרה.

וְנוּדַע שֶׁהַתְּעוּגוֹ שֶׁל מַעַלָּה נִוּקְבָא בֵּינָה, וְזֶהוּ בְיוֹם הַכְּפוּרִים וְתְעוּגוֹ זֶה מִתְגַּלֵּה בְיוֹם הַכִּיּוּרִים, כִּשְׁיִשְׂרָאֵל עוֹשִׂין תְּשׁוּבָה וּמִחְזִירִין הַכֹּל לְשִׁרְשׁוֹ וּמִתְעַנְגִים בְּכֹל דְּבַר רַק בְּתְעוּגוֹ שֶׁל הַשּׁוֹרֵשׁ שֶׁהוּא תְעוּגוֹ הַרוּחִנִי שֶׁל חֲכָמָה ה' אֲשֶׁר בְּכֹל הַנְּבִרָאִים, וּמוֹסִיפִין תְּעוּגוֹ לְמַעַלָּה שֶׁהַקַּב"ה מִתְעַנֵּג שֶׁהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ הַיִּשְׂרָאֵל שֶׁהִיא חִיבוּר הַנְּבִרָא עִם בּוֹרְאוֹ בְיוֹשֵׁר שֶׁזֶה מְכוּוֹן כִּנְגַד זֶה, וְגַם הֵם עֲצָמָן מְבִיאִין תְּעוּגוֹ שְׁלֵהֶם שֶׁהִיָּה בְּבְחִינַת דְּלִית עַד כְּעַתָּה, הַתְּעוּגוֹ שֶׁהִיָּה לָהֶם מִמֶּה שֶׁעָשׂוּ שֶׁחֲשָׁבוּ שֶׁהוּא דֶּרֶךְ הַיִּשְׂרָאֵל, וּבִאֲמַת הוּא תְעוּגוֹ שֶׁבְדִרְגוֹת הַתְּחִיבוֹת הַנְּקִרָאִים

'דלית' מלשון דל ועני, מביאין אותו לשרשו שמתענגים בתענוג האמיתי של הקב"ה, דהינו שמתענגין תענוג אחד עם השירש כפיכחול שהוא התענוג של הקב"ה שהוא שורשם שגם הוא מתענג באותו תענוג, שגם תענוגו וגם תענוגם אחד הוא - שמיצאו הדרך הנכונה.

וְעַל כֵּן כְּתִיב בּוֹ בְיוֹם הַכִּיּוּרִים - 'ב' דְּקִדְשׁ יִלְבַּשׁ', שְׁנִתְחַבַּר הֵב' עִם הַד', דְּהֵינּוּ ב' הַתְּעוּגוֹת שֶׁל אָב וְהֵבֵן תְּעוּגוֹ הַבִּינָה שֶׁהוּא הֵב' וְתְעוּגוֹ שֶׁבְדִרְגָה הַנְּמוּכָה שֶׁנִּקְרָא ד', וְשִׁנְיָהֶם יֵשׁ לָהֶם תְּעוּגוֹ אֶחָד וְנִכְלָלוּ שְׁנֵיהֶם בְּמִצְיָאוֹת אַחַת הַנְּרַמְזָת בְּחִיבוּר שְׁנֵי אוֹתוֹת אֶלּוּ בְּתִיבָה אַחַת שֶׁהִיא ב"ד, עַל כֵּן יוֹם כְּפוּרִים אֲסוּר בְּתִשְׁמִישׁ הַמִּטָּה שֶׁהוּא כִּנְגַד יְחוּד תְּפָאֵרַת וּמְלֻכוֹת (הַיְדוּעַ בְּשֵׁם יְחוּד קוֹדֵשׁ בְּרִיךְ הִיא וּשְׂכִינְתָּהּ), לְפִי שְׁאֵין כָּאֵן נִוּקְבָא שֶׁהַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא בְּחִינַת נִוּקְבָא מִתְעַלֵּית לְמַעַלָּה וְנִכְלָלַת בְּבְחִינַת 'אמא' שֶׁהִיא הַתְּעוּגוֹ, וּמִתְעַנְגִין הָעוֹלָמוֹת הַנְּזַכְרִים שֶׁהֵם בְּבְחִינַת בֵּן וְבַת לְעוֹלָמוֹת הַחֲכָמָה וְהַבִּינָה הַנְּקִרָאִים אֲבָא וְאִמָּא, בְּמָה שֶׁלְּמַעַלָּה מֵהֶם שֶׁהֵם מִתְעַלִּים לְשֵׁם וְנִכְלָלִים שֵׁם וְדו"ק.

וְנוּדַע כִּי הַתְּעוּגוֹ עֵלְיוֹן נִוּקְבָא עֲלָמָא דְאַתְכֶּסְיָא כִּיוֵן שֶׁהוּא נִמְשָׁךְ מִהַחֲכָמָה שֶׁהִיא מְכוּסָה וְנִעְלָמַת וְהוּא שׁוֹרָה בְּעוֹלָם הַמְּחֻשְׁבָה שֶׁהִיא הַבִּינָה שֶׁמְכוּסָה, וְכֵן בְּמִשְׁל הַנְּזַכָּר לְעֵיל בְּפִשְׁטוֹ שֶׁל הַמְּשָׁל שֶׁל בֵּן הַמֶּלֶךְ שֶׁנִּאֲבָדָה מִמֶּנּוּ הַדְּרָךְ וְחֻשְׁבַּ שֶׁהַדְּרָךְ שֶׁתּוֹעֵה בָּהּ הִיא הַדְּרָךְ הַנִּכּוֹנָה, נִעְלָמָה מִמֶּנּוּ הַדְּרָךְ וְהִיָּה הַדְּרָךְ דְאַתְכֶּסְיָא מְכוּסָה מִמֶּנּוּ, וְאַחַר כֵּךְ כִּשְׁמִצָא הַדְּרָךְ שֶׁנִּכְנַס הוּא בְּעֲלָמָא דְאַתְכֶּסְיָא שֶׁהוּא בְּאוֹתָהּ מְחֻשְׁבָה שֶׁנִּעְלָמָה מִמֶּנּוּ עַד עֲכָשִׁיו וְהִיָּתָה מְכוּסָה מִמֶּנּוּ, כִּי הַדְּרָךְ לֹא זָזָה מִמְּקוֹמָהּ וְהַגִּילּוּי לֹא הִיָּה מִצַּד הַדְּרָךְ אֲלֵא מִצַּד הַמְּחֻשְׁבָה שֶׁהִיא הַדַּעַת הַנִּכּוֹנָה שֶׁנִּתְגַּלְתָה לוֹ, אֲךָ הוּא בָּא אֵלֶיהָ בְּעֲלָמָא דְאַתְכֶּסְיָא נִמְצָא שֶׁהוּא בָּא אֶל אוֹתָהּ מְחֻשְׁבָה שֶׁנִּעְלָמָה מִמֶּנּוּ, וְדַמְטָמְרִין מִתְגַּלִּין לִיָּה מֵה שֶׁהוּא נִעְלָם וּמְכוּסָה מִתְגַּלָּה אֵלָיו עֲכָשִׁיו שֶׁהוּא עֲצָמוֹ בְּעוֹלָם הַמְּחֻשְׁבָה, הֵינּוּ שֶׁהוּא נִכְנַס אֶצְלָה וְרוֹאֵה אוֹתָהּ שֵׁם הוּא בָּא לְהִיכַלָּה שֶׁל הַבִּינָה וְשֵׁם הוּא נִהְנָה מִזִּיו כְּבוֹדָה.

וְזֶהוּ מֵה שֶׁכְּתוּב 'בְיוֹם הַהוּא אָקִים' וְלֹא פִּרַשׁ מֵה שֶׁמְקִים, דְּהֵינּוּ הַתְּעוּגוֹ הָעֵלְיוֹן כְּפִיכּוֹל וּמְכִיּוֹן שֶׁהוּא עֲלָמָא דְאַתְכֶּסְיָא שֶׁהִיא בְּעוֹלָם הַמְּחֻשְׁבָה הַנִּעְלָם הָעֵלְיוֹן הַכְּתוּב, וְלִהְיוֹת עֲלָמָא דְאַתְכֶּסְיָא וְלֹא פִּרַשׁ הַכְּתוּב רַק דֶּרֶךְ רִמְזוֹ. וְאַחַר כֵּךְ אֹמֵר אֵת סִכְתּ דּוֹד כּו', וְאֵת הוּא לְשׁוֹן עִם, וְהַצְעַת הַכְּתוּב כֵּךְ הוּא, בְיוֹם הַהוּא אָקִים וּמִי הוּא הַמְקִים - עֲלָמָא דְאַתְכֶּסְיָא שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מִהַתְּגַלּוֹת הַנְּוֹדְעָה וְנִמְשָׁכַת עַל יְדֵי שֵׁם הוּי"ה, וְלִכֵּן לֹא נִאֲמַר שׁוּם שֵׁם בְּפִסּוּק זֶה, 'אֵת סוֹכְת', כְּמוֹ 'עִם סִכְת', פִּרוּשׁ דְּהֵינּוּ הַתְּעוּגוֹ עֵלְיוֹן שֶׁהוּא בְּבְחִינַת סוֹכָה הַמְּקַפֶּת ב'אור מְקִיף', עִם תְּעוּגוֹ הַבְּנִים יְהִיָּה אֶחָד כְּנ"ל וְדו"ק:

